

Budapest Népe!

Magyar Testvéreink!

Mélységes megrendüléssel fogadtuk a hírt, hogy drága hazánk fővárosa, szépséges Budapestünk fegyveres harcok színhelye. Fájdalommal tölt el bennünket, hogy nemzeti kincseink pusztulásba mennek, hogy a Nemzeti Múzeum épülete, felbecsülhetetlen értékű gyűjteményeivel lángok martaléka. És azt a lépcsőt, amelyről Petőfi szavalta a Nemzeti Dalt, vér borítja, Szívünkbe nyíllal a fájdalom, hallva a pusztítások hírét.

DRÁGA MAGYAR VÉREINK!

Bács-Kiskun megyéből, Petőfi Sándor és Katona József szülőföldjéről üzenünk néktek. Most, végre oly sok megpróbáltatás után, lehetőség nyílt arra, hogy a tjborcok népe az emberi élet útjára lépjen, hogy felvirágoztassuk a sívő homokot s gazdag termést arathassunk e drága földön. Azok az emberek vezetnek ma bennünket a párt élén, a kormány élén, akik a mi szavunkon szólnak, akiket mi kívántunk, akik nemzetünk boldog jövőjét akarják.

Fővárosunk a miénk! Szívünk minden dobbanása, minden érzésünk, gondolatunk rajtatok csüng most, kedves testvéreink. Órizzétek meg jól népi hagyományaink kincseit, kultúránk dicsőségeit s azokat a drágán szerzett anyagi javakat, amelyeket a gyárakban, az épületekben tudományos és technikai berendezésekben felhalmoztunk.

FEJEZZÉTEK BE

A SZÉGYENT, A PUSZTULÁST HOZÓ TESTVERHARCOT!

Segítünk benneteket kenyérrel, de segítetek bennünket, hogy a jövő kenyérét is megteremtsük!

TEREMTSETEK RENDET ÉS NYUGALMAT!

Hallgassatok Nagy Imre szavára! Kezdjük meg végre együtt és egy akarral az új, boldog jövőt hozó életet!

Kecskemét Népe